

El vell llop de mar arriba a la posada

Ja que l'hisendat¹ Trelawney i el doctor Livesey m'han demanat que posi per escrit tots els detalls referents a l'illa del tresor, de principi a fi, sense amagar res més que la situació de l'illa, perquè encara no ha estat retirat tot el tresor, agafo la ploma l'any 17... i retorno al temps en què el meu pare era el propietari de la posada Almirall Benbow i el vell i morè mariner, amb la cara marcada per una estocada, va venir a hostatjar-se a casa nostra.

El recordo com si fos ahir, quan va arribar a la porta de la posada amb pas lent i feixuc, traginant un carretó de mà amb el seu cofre de bord: un home alt, fort, gros, de pell torrada, amb una cua que li queia sobre les espatlles de la seva bruta casaca blava; les mans resseques i plenes de cicatrius, amb les

¹ Hisendat: Persona que té moltes terres i propietats. El terme original anglès (*squire*) es refereix al principal terratinent d'una comunitat rural que hi posseeix, a més, autoritat.

ungles negres i trencades, i la marca del sabre, d'un blanc brut i moradenc, que li creuava una galta. El recordo contemplant la cala mentre xiulava, fins que va començar aquella antiga cançó marinera, que més tard cantaria tan sovint amb una veu forta i cascada, que semblava haver-se afinat i trencat a les barres del cabrestant:²

*Quinze homes al cofre del mort...
Ha, ha, ha, i una ampolla de rom!*

Aleshores va donar un cop a la porta i quan va aparèixer el meu pare va demanar barroerament un got de rom, que es va beure lentament, assaborint-lo com un expert, mentre continuava mirant els penya-segats.

—Una cala accessible —va dir finalment—; i una taverna ben situada. Gaire gent, company?

El meu pare li va dir que molt poca, malauradament.

—Doncs, aleshores —va dir—, aquesta serà la meva cabina. Sóc un home senzill; no necessito més que rom, cansalada i ous. I aquest sortint d'allà dalt per veure els vaixells. Que com em dic? Digueu-me capità. Ah, ja veig què espereu... Teniu! —i va llançar tres o quatre monedes d'or a terra—. Ja m'avisareu quan me les hagi gastat —va dir amb la feresa d'un capità.

I, realment, malgrat les seves robes deteriorades i la seva parla vulgar, no tenia l'aspecte d'un simple mariner, sinó que semblava un oficial acostumat a ser obeït.

Habitualment era un home silenciós. Es passava el dia a la cala o als penya-segats, amb una ullera de llarga vista de metall; a la nit

² Cabrestant: Torn d'eix vertical utilitzat als vaixells per moure o arrossegar grans pesos per mitjà d'un cable que s'hi va enrotllant a mesura que gira mogut per la força aplicada a unes barres que s'hi insereixen.

s'asseia en un racó de la sala, al costat del foc, i bevia rom quasi pur. Gairebé mai no retornava una salutació. Cada dia, quan tornava de passejar, acostumava a preguntar si havia passat algun home amb aspecte de mariner pel camí. Al principi, vam pensar que ho preguntava perquè desitjava trobar-se amb gent de la seva condició. Però després vam començar a adonar-nos que el que volia era fugir-ne.

Un dia, em va agafar a part i em va prometre quatre penics de plata cada primer de mes si mantenia «els ulls atents a un mariner amb una sola cama» i l'avisava en el moment en què aparegués. Moltes vegades, quan arribava el primer de mes i li demanava la paga, esbufegava i em mirava fixament, però abans que acabés la setmana semblava pensar-s'ho més bé i em donava els meus quatre penics i em repetia les instruccions d'estar alerta al «mariner amb una sola cama».

No cal que expliqui com freqüentava els meus somnis aquell personatge. A les nits de tempesta, acostumava a veure'l de mil diabòliques formes diferents. De vegades, tenia la cama tallada pel genoll i unes altres, pel maluc; algunes vegades era una criatura monstruosa que mai no havia tingut més que una cama que li sortia del mig del cos. El pitjor dels malsons era veure'l saltar i córrer perseguint-me. Ben cars pagava aquells diners mensuals amb aquestes abominables imaginacions.

No obstant això, tenia molta menys por del capità que els altres. Hi havia nits en què bevia molt més rom del que el seu cap podia suportar. Aleshores solia cantar les seves velles i brutals cançons marineres, aliè a tothom; però de vegades demanava una ronda per a tots i obligava l'esporguida clientela a escoltar les seves històries o a corejar els seus cants. Sovint vaig sentir com la casa trontollava amb el *Ha, ha, ha, i una ampolla de rom!*, que cantaven tots els veïns, atemorits, l'un més alt que l'altre, per no fer-se notar.

El que més espantava la gent eren les seves històries; històries terrorífiques sobre penjats, tempestes al mar, l'illa Tortuga i fets i altres llocs horribles del Carib. Segons el que explicava, es deduïa que havia passat la seva vida entre els homes més malvats a qui Déu havia permès navegar. I el llenguatge amb què explicava aquestes històries escandalitzava els nostres senzills veïns gairebé tant com els crims que descrivia. El meu pare sempre deia que allò seria la ruïna de la posada, però crec que ens va fer bé. La gent s'espantava en aquells moments, però després gaudia recordant-los: aportaven emoció a la tranquil·la vida rural.

Ara bé, en cert sentit, sí que va fer tot el possible per arruïnar-nos, ja que es va quedar a la pensió una setmana darrere l'altra, i un mes darrere l'altre, de manera que feia temps que s'havia gastat tots els diners que ens havia donat sense que el meu pare tingués valor per insistir a demanar-li'n més.

Només una vegada algú s'hi va enfrontar, i això va ser cap al final, quan la salut del meu pobre pare s'havia deteriorat. El doctor Livesey va arribar una tarda i va visitar el pacient, es va menjar el sopar lleuger que li va oferir la meva mare i se'n va anar a la sala a fumar una pipa fins que li portessin el seu cavall del poble, ja que a la posada no teníem estable. De sobte, el capità va començar a cantar:

*Quinze homes al cofre del mort...
Ha, ha, ha, i una ampolla de rom!
El rom i el diable es van emportar la resta...
Ha, ha, ha, i una ampolla de rom!*

Allò no era nou per a ningú més que per al doctor Livesey i vaig observar que produïa un efecte agradable en ell. El capità es va anar animant amb la seva pròpia música fins que va donar

un cop a la taula, cosa que tots sabíem que significava silenci. Tothom va callar de cop i volta, menys el doctor Livesey, que va continuar parlant amablement amb el jardiner. El capità se'l va quedar mirant un moment, va donar un altre cop i finalment va ordenar grollerament:

—Silenci a coberta!

—S'adreça a mi, senyor? —va dir el doctor. I quan el rufià li va contestar que sí amb un altre renec, va replicar—: Només li diré una cosa, senyor, que si continua bevent rom, el món aviat es veurà lliure d'un canalla!

La fúria del vell mariner va ser terrible. Es va aixecar d'un salt, va treure una navalla, la va obrir i va amenaçar el doctor de clavar-lo a la paret. El metge no es va immutar i es va dirigir a ell amb el mateix to de veu, prou alt perquè se sentís a tota l'estança, però completament calmat i ferm:

—Si no deses ara mateix aquesta navalla a la seva butxaca, li prometo, pel meu honor, que en la propera sessió dels tribunals el faré penjar.

Es van desafiar amb la mirada, però aviat el capità es va donar per vençut, es va desarmar i va tornar al seu seient, remugant com un gos apallissat.

—I ara, senyor —va continuar el doctor—, com que ja sé que pel meu districte hi ronda un individu d'aquesta mena, sàpiga que el vigilaré dia i nit. No solament sóc metge; també sóc jutge.

Poc després va arribar el cavall a la porta i el doctor Livesey se'n va anar, i el capità va estar tranquil la resta de la nit i moltes altres nits a partir d'aleshores.